

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

11 września 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 300/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 300/02

Sprawa C-213/15 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/ Patrick Breyer, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji [Odwołanie — Dostęp do dokumentów instytucji — Artykuł 15 ust. 3 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Zakres zastosowania — Wniosek o udzielenie dostępu do pism procesowych złożonych przez Republikę Austrii w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 29 lipca 2010 r., Komisja/Austria (C-189/09, niepublikowanym, EU: C:2010:455) — Dokumenty znajdujące się w posiadaniu Komisji Europejskiej — Ochrona postępowań sądowych] 2

2017/C 300/03

Sprawa C-566/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin – Niemcy) – Konrad Erzberger/TUI AG (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Zasada niedyskryminacji — Wybory przedstawicieli pracowników do rady nadzorczej spółki — Przepis krajowy ograniczający prawo głosu i prawo do bycia wybranym wyłącznie do pracowników zakładów znajdujących się na terytorium krajowym) 3

2017/C 300/04	Sprawa C-93/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Alicante – Hiszpania) – Ornuia Co-operative Limited, dawniej The Irish Dairy Board Co-operative Limited/Tindale & Stanton Ltd España, SL (Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Znak towarowy Unii Europejskiej — Jednolity charakter — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 9 ust. 1 lit. b) i c) — Jednolita ochrona prawa przyznanego przez unijny znak towarowy przed prawdopodobieństwem wprowadzenia w błąd oraz przed naruszeniami renomy — Zgodne współistnienie tego znaku towarowego oraz znaku krajowego używanego przez osobę trzecią w części Unii Europejskiej — Brak zgodnego współistnienia w innej części Unii — Sposób postrzegania przez przeciętnego konsumenta — Różnice w postrzeganiu mogące istnieć w różnych częściach Unii)	3
2017/C 300/05	Sprawa C-143/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Abercrombie & Fitch Italia Srl/Antonino Bordonaro [O desłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 2 ust. 1 — Artykuł 2 ust. 2 lit. a) — Artykuł 6 ust. 1 — Dyskryminacja ze względu na wiek — Umowa o pracę ad interim, którą można zawrzeć z osobami w wieku poniżej 25 lat — Automatyczne rozwiązanie umowy o pracę w chwili osiągnięcia przez pracownika wieku 25 lat]	4
2017/C 300/06	Sprawa C-206/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Marco Tronchetti Provera SpA i in./Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) (Odesłanie prejudycjalne — Prawo spółek — Dyrektywa 2004/25/WE — Oferty przejęcia — Artykuł 5 ust. 4 akapit drugi — Możliwość dostosowania ceny oferty w okolicznościach i zgodnie z kryteriami, które są jasno ustalone — Uregulowanie krajowe przewidujące możliwość podwyższenia przez organy nadzoru ceny wskazanej w ofercie przejęcia w przypadku zmowy pomiędzy oferentem lub osobami działającymi z nim w porozumieniu a jednym lub kilkoma zbywcami)	5
2017/C 300/07	Sprawa C-340/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG/Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD SA [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 9 ust. 1 — Artykuł 11 ust. 2 — Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia — Powództwo wytoczone bezpośrednio przez poszkodowanego przeciwko ubezpieczycielowi — Powództwo wytoczone przez pracodawcę poszkodowanego, zakład prawa publicznego, wstępujący z mocy ustawy w prawa swojego pracownika wobec ubezpieczyciela pojazdu uczestniczącego w wypadku — Subrogacja]	6
2017/C 300/08	Sprawa C-357/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 20 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – „Gelvora” UAB/Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba [Odesłanie prejudycjalne — Nieuczciwe praktyki handlowe — Dyrektywa 2005/29/WE — Zakres zastosowania — Spółka zajmująca się windykacją wierzytelności — Kredyt konsumencki — Cesja wierzytelności — Charakter stosunku prawnego między spółką a dłużnikiem — Artykuł 2 lit. c) — Pojęcie „produktu” — Działania podjęte w celu windykacji równoległe z działaniami komornika sądowego]	6
2017/C 300/09	Sprawa C-416/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 20 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Faro – Portugalia) – Luís Manuel Piscarreta Ricardo/Portimão Urbis, E.M., S.A. – em liquidação, Município de Portimão, Emarp – Empresa Municipal de Águas e Resíduos de Portimão, EM, SA (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/23 — Artykuł 1 ust. 1 lit. b) — Artykuł 2 ust. 1 lit. d) — Przejęcie przedsiębiorstw — Ochrona praw pracowniczych — Zakres stosowania — Pojęcia „pracownika” i „przejęcia zakładu”)	7
2017/C 300/10	Sprawa C-505/16 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 6 lipca 2017 r. – Olga Stanisławiwna Janukowycz, jako spadkobierczyni Wiktora Wiktorowycza Janukowycza/Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska (Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Wykaz osób, podmiotów i organów, do których znajduje zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie — Dostosowanie żądań — Pismo złożone w imieniu i na rachunek zmarłego skarżącego)	8

2017/C 300/11	Sprawa C-663/16 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 19 lipca 2017 r. – Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH/Europejska Agencja Chemikaliów (Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Rozporządzenie (UE) nr 528/2012 — Udostępnianie na rynku i stosowanie produktów biobójczych — Artykuł 95 — Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) — Publikacja wykazu substancji czynnych — Wpisanie przedsiębiorstwa jako dostawcy substancji czynnej)	9
2017/C 300/12	Sprawa C-666/16 P: Postanowienie Trybunału z dnia 19 lipca 2017 r. – Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH/Europejska Agencja Chemikaliów (Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania Trybunału — Rozporządzenie nr 528/2012 — Udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych — Artykuł 95 — Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) — Publikacja wykazu substancji czynnych — Wpisanie spółki jako dostawcy substancji czynnej)	9
2017/C 300/13	Sprawa C-176/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (Polska) w dniu 6 kwietnia 2017 r. – Profi Credit Polska S. A. w Bielsku Białej przeciwko Mariuszowi Wawrzoskowi	10
2017/C 300/14	Sprawa C-194/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 lutego 2017 r. w sprawie T-15/16, Georgios Pandalis/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 14 kwietnia 2017 r. przez Georgiosa Pandalisa	10
2017/C 300/15	Sprawa C-217/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 lutego 2017 r. w sprawie T-16/16, Mast-Jägermeister SE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 25 kwietnia 2017 r. przez Mast-Jägermeister SE	12
2017/C 300/16	Sprawa C-253/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 15 maja 2017 r. – Ramazan DüNDAR i in./Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG	13
2017/C 300/17	Sprawa C-337/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Szczecinie (Polska) w dniu 7 czerwca 2017 r. – Feniks Sp. z o.o. przeciwko Azteca Products & Services SL	14
2017/C 300/18	Sprawa C-343/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgia) w dniu 8 czerwca 2017 r. – Fremoluc NV/Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest ABP) i in., interwenient: Vlaams Gewest	14
2017/C 300/19	Sprawa C-346/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 28 września 2016 r. w sprawie T-309/10 RENV, Christoph Klein/Komisja Europejska, wniesione w dniu 9 czerwca 2017 r.	15
2017/C 300/20	Sprawa C-347/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Rotterdam (Niderlandy) w dniu 12 czerwca 2017 r. – A, B, C, D, F, G/Staatssecretaris van Economische Zaken	17
2017/C 300/21	Sprawa C-372/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland (Niderlandy) w dniu 19 czerwca 2017 r. – Vision Research Europe BV/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane kantoor Rotterdam Rijnmond	17
2017/C 300/22	Sprawa C-380/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 26 czerwca 2017 r. – Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, K, B, pozostali uczestnicy: H.Y., Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie	18
2017/C 300/23	Sprawa C-393/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 30 czerwca 2017 r. – Openbaar Ministerie/Freddy Lucien Magdalena Kirschstein, Thierry Frans Adeline Kirschstein	19
2017/C 300/24	Sprawa C-397/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 3 lipca 2017 r. – Profit Europe NV/Belgische Staat	19

2017/C 300/25	Sprawa C-398/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 3 lipca 2017 r. – Profit Europe NV/Belgische Staat	20
2017/C 300/26	Sprawa C-410/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 7 lipca 2017 r. – A	21
2017/C 300/27	Sprawa C-411/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 7 lipca 2017 r. – Inter-Environnement Wallonie ASBL, Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen ASBL/Conseil des ministres	22
2017/C 300/28	Sprawa C-414/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Czeska Republika) w dniu 10 lipca 2017 r. – AREX CZ a.s./Odvolací finanční ředitelství	24
2017/C 300/29	Sprawa C-420/17: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Francuska	25
2017/C 300/30	Sprawa C-426/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (Hiszpania) w dniu 14 lipca 2017 r. – Elena Barba Giménez/Francisca Carrión Lozano	26
2017/C 300/31	Sprawa C-606/15: Postanowienie Prezesa dziewiątej izby Trybunału z dnia 19 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Czeska	27
2017/C 300/32	Sprawa C-683/15: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 27 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska	27
2017/C 300/33	Sprawa C-539/16: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – Richard Rodriguez Serin/HOP!-Regional	27
2017/C 300/34	Sprawa C-548/16: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 5 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d’appel de Mons – Belgia) – État belge/Biologie Dr Antoine SPRL	28
Sąd		
2017/C 300/35	Sprawa T-348/16 OP: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2017 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA (Klauzula arbitrażowa — Sprzeciw — Zawieszenie wykonania wyroku zaocznego — Wyrok wstępny)	29
2017/C 300/36	Sprawa T-519/15: Postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2017 r. – myToys.de/EUIPO – Laboratorios Indas (myBaby) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego myBaby — Wcześniejsze słowny i graficzny unijne znaki towarowe oraz słowny krajowy znak towarowy MAYBABY, May BaBy oraz MAY BABY — Odwołanie posiłkowe — Artykuł 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 216/96 — Decyzja wyłącznie potwierdzająca — Niedopuszczalność]	29
2017/C 300/37	Sprawa T-348/16 OP-R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 13 lipca 2017 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Klauzula arbitrażowa — Wyrok zaoczny — Wniosek o zawieszenie wykonania wyroku — Brak właściwości) .	30
2017/C 300/38	Sprawa T-464/16 P: Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2017 r. – HI/Komisja (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Projekt finansowany przez Unię — Konflikt interesów — Postępowanie dyscyplinarne — Obniżenie grupy zaszerogowania — Oddalenie skargi w pierwszej instancji — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne)	31
2017/C 300/39	Sprawa T-423/17: Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2017 r. – Nexans France i Nexans/Komisja . . .	31
2017/C 300/40	Sprawa T-433/17: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2017 r. – Dehousse/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej	32

2017/C 300/41	Sprawa T-436/17: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2017 r. – ClientEarth i in./Komisja	33
2017/C 300/42	Sprawa T-437/17: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2017 r. – Oy Karl Fazer/EUIPO – Kraft Foods Belgium Intellectual Property (MIGNON)	34
2017/C 300/43	Sprawa T-448/17: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2017 r. – Sevenfriday/EUIPO – Seven (SEVEN-FRIDAY)	35
2017/C 300/44	Sprawa T-449/17: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2017 r. – Sevenfriday/EUIPO – Seven (SEVEN-FRIDAY)	35
2017/C 300/45	Sprawa T-455/17: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2017 r. – Bateni/Rada	36
2017/C 300/46	Sprawa T-457/17: Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2017 r. – Medisana/EUIPO (happy life)	37
2017/C 300/47	Sprawa T-460/17: Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2017 r. – Bopp/EUIPO (Przedstawienie równobocznego ośmioboku)	38
2017/C 300/48	Sprawa T-748/15: Postanowienie Sądu z dnia 18 lipca 2017 r. – Gauff/EUIPO – H.P. Gauff Ingenieure (Gauff)	38
2017/C 300/49	Sprawa T-278/17: Postanowienie Sądu z dnia 7 lipca 2017 r. – Bank of New York Mellon/EUIPO – Nixen Partners (NEXEN)	39

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 300/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 293 z 4.9.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 283 z 28.8.2017

Dz.U. C 277 z 21.8.2017

Dz.U. C 269 z 14.8.2017

Dz.U. C 256 z 7.8.2017

Dz.U. C 249 z 31.7.2017

Dz.U. C 239 z 24.7.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Patrick Breyer, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji

(Sprawa C-213/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Dostęp do dokumentów instytucji — Artykuł 15 ust. 3 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Zakres zastosowania — Wniosek o udzielenie dostępu do pism procesowych złożonych przez Republikę Austrii w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 29 lipca 2010 r., Komisja/Austria (C-189/09, niepublikowanym, EU:C:2010:455) — Dokumenty znajdujące się w posiadaniu Komisji Europejskiej — Ochrona postępowań sądowych]

(2017/C 300/02)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Van Nuffel i H. Krämer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Patrick Breyer (przedstawiciel: M. Starostik, Rechtsanwalt), Republika Finlandii (przedstawiciel: H. Leppo, pełnomocnik), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, C. Meyer-Seitz, E. Karlsson i L. Swedenborg, pełnomocnicy)

Interwienienci popierający stronę wnoszącą odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. J. García-Valdecasas Dorrego i S. Centeno Huerta, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas, R. Coesme i F. Fize, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, połowę kosztów poniesionych przez Patricka Breyera.
- 3) Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Finlandii i Królestwo Szwecji ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 27.7.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin – Niemcy) – Konrad Erzberger/TUI AG

(Sprawa C-566/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Zasada niedyskryminacji — Wybory przedstawicieli pracowników do rady nadzorczej spółki — Przepis krajowy ograniczający prawo głosu i prawo do bycia wybranym wyłącznie do pracowników zakładów znajdujących się na terytorium krajowym)

(2017/C 300/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Konrad Erzberger

Strona pozwana: TUI AG

przy udziale: Vereinigung Cockpit eV, Betriebsrat der TUI AG/TUI Group Services GmbH, Frank Jakobi, Andreas Barczewski, Peter Bremme, Dierk Hirschel, Michael Pönipp, Wilfried H. Rau, Carola Schwirn, Anette Stempel, Ortwin Strubelt, Marcell Witt, Wolfgang Flintermann, Stefan Weinhofer, ver.di – Vereinte Dienstleistungsgewerkschaft

Sentencja

Wykładni art. 45 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego takim jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy których pracownicy zatrudnieni w zakładach koncernu znajdujących się na terytorium tego państwa członkowskiego są pozbawieni prawa głosu i prawa kandydowania w wyborach przedstawicieli pracowników do rady nadzorczej spółki dominującej tego koncernu z siedzibą w omawianym państwie członkowskim oraz, w stosownych przypadkach, prawa do wykonywania lub dalszego sprawowania mandatu przedstawiciela w tej radzie, w sytuacji gdy pracownicy ci rezygnują z pracy w takim zakładzie i podejmują zatrudnienie w spółce zależnej należącej do tego samego koncernu z siedzibą w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Alicante – Hiszpania) – Ornua Co-operative Limited, dawniej The Irish Dairy Board Co-operative Limited/Tindale & Stanton Ltd España, SL

(Sprawa C-93/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Znak towarowy Unii Europejskiej — Jednolity charakter — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 9 ust. 1 lit. b) i c) — Jednolita ochrona prawa przyznanego przez unijny znak towarowy przed prawdopodobieństwem wprowadzenia w błąd oraz przed naruszeniami renomy — Zgodne współistnienie tego znaku towarowego oraz znaku krajowego używanego przez osobę trzecią w części Unii Europejskiej — Brak zgodnego współistnienia w innej części Unii — Sposób postrzegania przez przeciętnego konsumenta — Różnice w postrzeganiu mogące istnieć w różnych częściach Unii)

(2017/C 300/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Alicante

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ornuia Co-operative Limited, dawniej The Irish Dairy Board Co-operative Limited

Strona pozwana: Tindale & Stanton Ltd España, SL

Sentencja

- 1) Artykuł 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie [unijnego] znaku towarowego [...] należy interpretować w ten sposób, że okoliczność zgodnego współistnienia unijnego znaku towarowego i krajowego znaku towarowego w części Unii Europejskiej nie prowadzi do wniosku, że w innej części Unii, gdzie brak jest zgodnego współistnienia unijnego znaku towarowego i oznaczenia identycznego z tym krajowym znakiem towarowym, nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku tego oznaczenia i rzezonego unijnego znaku towarowego.
- 2) Artykuł 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że okoliczności, które byłyby – zdaniem sądu orzekającego w sprawach unijnych znaków towarowych rozpatrującego powództwo o stwierdzenie naruszenia – istotne przy ocenie, czy właściciel unijnego znaku towarowego jest uprawniony do zakazania używania oznaczenia w części Unii Europejskiej, do której nie odnosi się to powództwo, mogą być brane pod uwagę przez ten sąd przy ocenie, czy właściciel ten jest uprawniony do zakazania używania tego oznaczenia w części Unii, do której odnosi się rzezone powództwo, o ile warunki rynkowe i okoliczności społeczno-kulturowe nie różnią się znacząco w jednej z tych części Unii w porównaniu z drugą.
- 3) Artykuł 9 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że okoliczność zgodnego współistnienia danego oznaczenia i cieszącego się renomą unijnego znaku towarowego w części Unii Europejskiej nie prowadzi do wniosku, że w innej części Unii – gdzie brak jest tego zgodnego współistnienia – istnieje uzasadniona przyczyna uprawniająca do używania tego oznaczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 2.5.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Abercrombie & Fitch Italia Srl/Antonino Bordonaro

(Sprawa C-143/16) ⁽¹⁾

[O desłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 2 ust. 1 — Artykuł 2 ust. 2 lit. a) — Artykuł 6 ust. 1 — Dyskryminacja ze względu na wiek — Umowa o pracę ad interim, którą można zawrzeć z osobami w wieku poniżej 25 lat — Automatyczne rozwiązanie umowy o pracę w chwili osiągnięcia przez pracownika wieku 25 lat]

(2017/C 300/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Abercrombie & Fitch Italia Srl

Strona pozwana: Antonino Bordonaro

Sentencja

Artykuł 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 2 ust. 1, art. 2 ust. 2 lit. a) i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisowi takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, w którym zezwolono pracodawcy na zawarcie umowy o pracę ad interim z pracownikiem w wieku poniżej 25 lat bez względu na charakter świadczeń, jakie mają zostać wykonane, a także na zwolnienie tego pracownika, gdy osiągnie wiek 25 lat, jeśli przepis ten realizuje zgodny z prawem cel polityki zatrudnienia i rynku pracy, a środki przewidziane dla realizacji tego celu są właściwe i konieczne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 6.6.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Marco Tronchetti Provera SpA i in./ Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Sprawa C-206/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo spółek — Dyrektywa 2004/25/WE — Oferty przejęcia — Artykuł 5 ust. 4 akapit drugi — Możliwość dostosowania ceny oferty w okolicznościach i zgodnie z kryteriami, które są jasno ustalone — Uregulowanie krajowe przewidujące możliwość podwyższenia przez organy nadzoru ceny wskazanej w ofercie przejęcia w przypadku zmowy pomiędzy oferentem lub osobami działającymi z nim w porozumieniu a jednym lub kilkoma zbywcami)

(2017/C 300/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marco Tronchetti Provera SpA, Antares European Fund Limited, Antares European Fund II Limited, Antares European Fund LP, Luca Orsini Baroni, UniCredit SpA, Camfin SpA

Strona przeciwna: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

przy udziale: Camfin SpA, Generali Assicurazioni Generali SpA, Antares European Fund Limited, Antares European Fund II Limited, Antares European Fund LP, Luca Orsini Baroni, Marco Tronchetti Provera & C. SpA, UniCredit SpA

Sentencja

Artykuł 5 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pozwala krajowemu organowi nadzoru na podwyższenie ceny oferty przejęcia w przypadku „zmowy”, bez sprecyzowania szczególnych zachowań, które charakteryzują to pojęcie, pod warunkiem że wykładnię omawianego pojęcia można wywieść z tego uregulowania w sposób wystarczająco jasny, precyzyjny i przewidywalny przy zastosowaniu metod interpretacyjnych uznanych w prawie krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG/Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD SA

(Sprawa C-340/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 9 ust. 1 — Artykuł 11 ust. 2 — Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia — Powództwo wytoczone bezpośrednio przez poszkodowanego przeciwko ubezpieczycielowi — Powództwo wytoczone przez pracodawcę poszkodowanego, zakład prawa publicznego, wstępujący z mocy ustawy w prawa swojego pracownika wobec ubezpieczyciela pojazdu uczestniczącego w wypadku — Subrogacja]

(2017/C 300/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG

Strona pozwana: Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD SA

Sentencja

Artykuł 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z art. 11 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że mający siedzibę w jednym państwie członkowskim pracodawca, który w okresie spowodowanej przez wypadek drogowy nieobecności swojego pracownika w dalszym ciągu wypłacał mu wynagrodzenie i który wstąpił w prawa owego pracownika względem mającego siedzibę w innym państwie członkowskim zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego odpowiedzialność cywilną za pojazd mechaniczny uczestniczący w wypadku, może – w charakterze „poszkodowanego” w rozumieniu art. 11 ust. 2 przywołanego rozporządzenia – pozwać wspomniany zakład ubezpieczeń przed sądy pierwszego państwa członkowskiego, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 z 22.8.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 20 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – „Gelvora” UAB/Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

(Sprawa C-357/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Nieuczciwe praktyki handlowe — Dyrektywa 2005/29/WE — Zakres zastosowania — Spółka zajmująca się windykacją wierzytelności — Kredyt konsumencki — Cesja wierzytelności — Charakter stosunku prawnego między spółką a dłużnikiem — Artykuł 2 lit. c) — Pojęcie „produktu” — Działania podjęte w celu windykacji równoległe z działaniami komornika sądowego]

(2017/C 300/08)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Gelvora” UAB

Strona pozwana: Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

Sentencja

Dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że jej zakresem stosowania objęty jest stosunek prawny między spółką zajmującą się windykacją wierzytelności a dłużnikiem będącym w zwłóce na podstawie umowy kredytu konsumenckiego, którego dług był przedmiotem cesji na rzecz tej spółki. Pojęciem „produktu” w rozumieniu art. 2 lit. c) tej dyrektywy objęte są praktyki stosowane przez taką spółkę w celu odzyskania przysługującej jej wierzytelności. W tym względzie nie jest istotne, że dług został stwierdzony orzeczeniem sądowym, które zostało przekazane komornikowi sądowemu w celu jego wykonania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 335 z 12.9.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 20 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Faro – Portugalia) – Luís Manuel Piscarreta Ricardo/Portimão Urbis, E.M., S.A. – em liquidação, Município de Portimão, Emarp – Empresa Municipal de Águas e Resíduos de Portimão, EM, SA

(Sprawa C-416/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/23 — Artykuł 1 ust. 1 lit. b) — Artykuł 2 ust. 1 lit. d) — Przejęcie przedsiębiorstw — Ochrona praw pracowniczych — Zakres stosowania — Pojęcia „pracownika” i „przejęcia zakładu”)

(2017/C 300/09)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Faro

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Luís Manuel Piscarreta Ricardo

Strona pozwana: Portimão Urbis, E.M., S.A. – em liquidação, Município de Portimão, Emarp – Empresa Municipal de Águas e Resíduos de Portimão, EM, SA

Sentencja

- 1) Wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy dokonywać w ten sposób, iż omawiana dyrektywa ma zastosowanie do sytuacji, w której przedsiębiorstwo komunalne, którego jedynym udziałowcem jest gmina, zostaje rozwiązane decyzją organu wykonawczego tej gminy, a wykonywane przez nie zadania zostają przekazane częściowo do omawianej gminy, która ma je bezpośrednio wykonywać, a częściowo do innego, utworzonego w tym celu przedsiębiorstwa komunalnego, którego jedynym udziałowcem jest również ta sama gmina, pod warunkiem że po przejęciu została zachowana tożsamość rozpatrywanego przedsiębiorstwa, czego ustalenie jest zadaniem sądu odsyłającego.

- 2) Osoba taka jak skarżący w postępowaniu głównym, która z uwagi na zawieszenie umowy o pracę nie sprawuje faktycznie swoich obowiązków, jest objęta zakresem pojęcia „pracownika” w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2001/23, o ile jest chroniona jako pracownik przez właściwe przepisy krajowe, czego ustalenie jest jednak zadaniem sądu odsyłającego. Z zastrzeżeniem tego ustalenia przez sąd odsyłający, należy przyjąć, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym prawa i obowiązki wynikające z tej umowy o pracę przeszły na przejmującego zgodnie z art. 3 ust. 1 tej dyrektywy.
- 3) Trzecie z postawionych przez Tribunal Judicial da Comarca de Faro (sąd rejonowy w Faro, Portugalia) pytań jest niedopuszczalne.

(¹) Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

**Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 6 lipca 2017 r. – Olga Stanisławiwna Janukowycz, jako spadkobierczyni Wiktora Wiktorowycza Janukowycza/Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska
(Sprawa C-505/16 P) (¹)**

(Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Wykaz osób, podmiotów i organów, do których znajduje zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie — Dostosowanie żądań — Pismo złożone w imieniu i na rachunek zmarłego skarżącego)

(2017/C 300/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Olga Stanisławiwna Janukowycz, jako spadkobierczyni Wiktora Wiktorowycza Janukowycza (przedstawiciel: T. Beazley QC)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: P. Mahnič Bruni i J.P. Hix, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo S. Bartelt i J. Norris-Usher, następnie E. Paasivirta i J. Norris-Usher, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Olga Stanisławiwna Janukowycz pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 19 lipca 2017 r. – Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH/Europejska Agencja Chemikaliów

(Sprawa C-663/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Rozporządzenie (UE) nr 528/2012 — Udostępnianie na rynku i stosowanie produktów biobójczych — Artykuł 95 — Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) — Publikacja wykazu substancji czynnych — Wpisanie przedsiębiorstwa jako dostawcy substancji czynnej)

(2017/C 300/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH (przedstawiciele: adwokaci M. Gruncharad i K. Van Maldegem, P. Sellar, Advocate)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: M. Heikkilä i C. Buchanan, pełnomocnicy, P. Oliver, Barrister)

Sentencja

1. Odwołanie zostaje oddalone.
2. Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH i Ecolab Deutschland GmbH zostają obciążeni kosztami postępowania.
3. Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH, Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), BASF SE i Oxea GmbH pokrywają własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 20.2.2017.

Postanowienie Trybunału z dnia 19 lipca 2017 r. – Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH/Europejska Agencja Chemikaliów

(Sprawa C-666/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania Trybunału — Rozporządzenie nr 528/2012 — Udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych — Artykuł 95 — Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) — Publikacja wykazu substancji czynnych — Wpisanie spółki jako dostawcy substancji czynnej)

(2017/C 300/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH (przedstawiciele: adwokaci M. Gruncharad, K. Van Maldegem i P. Sellar)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciel: M. Heikkilä i C. Buchanan, pełnomocnicy oraz P. Oliver, barrister)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.

- 2) Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH i Ecolab Deutschland GmbH pokrywają koszty postępowania.
- 3) Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH, Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), BASF SE i Oxea GmbH pokrywają własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 20.2.2017 r.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy
w Siemianowicach Śląskich (Polska) w dniu 6 kwietnia 2017 r. – Profi Credit Polska S.A. w Bielsku
Białej przeciwko Mariuszowi Wawrzoskowi**

(Sprawa C-176/17)

(2017/C 300/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Profi Credit Polska S.A. w Bielsku Białej

Strona pozwana: Mariusz Wawrzosek

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, zwłaszcza art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, oraz przepisy dyrektywy 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG ⁽²⁾, zwłaszcza art. 17 ust. 1 i art. 22 ust. 1, należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie w dochodzeniu przez przedsiębiorcę (pożyczkodawcę) przeciwko konsumentowi (pożyczkobiorcy) roszczenia stwierdzonego dokumentem wekslowym, prawidłowo wypełnionym, w ramach postępowania nakazowego, określonego przepisami art. 485 § 2 kpc i nast., w zw. z art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, ograniczające sąd krajowy wyłącznie do badania ważności zobowiązania wekslowego z punktu widzenia zachowania formalnych warunków weksla, z pominięciem stosunku podstawowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 1; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

⁽²⁾ Dz.U. L 133, s. 66

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 lutego 2017 r. w sprawie T-15/16,
Georgios Pandalis/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu
14 kwietnia 2017 r. przez Georgiosa Pandalisa**

(Sprawa C-194/17 P)

(2017/C 300/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Georgios Pandalis (przedstawiciel: A. Franke, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, LR Health & Beauty Systems GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- I. Uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 14 lutego 2017 r. w sprawie T-15/16 dotyczącego postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku wszczętego przeciwko unijnemu znakowi towarowemu nr 001273119 „Cystus”;
- II. Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 października 2015 r., sprawa R 2839/2014-1, dotyczącej postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku wszczętego przeciwko unijnemu znakowi towarowemu nr 001273119 „Cystus”;
- III. Stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 12 września 2014 r. przyjętej w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku 8374 C w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że stwierdza się nieważność prawa właściciela unijnego znaku towarowego nr 001273119 „Cystus” w odniesieniu do towarów w postaci należących do klasy 30 „dodatków do żywności nieprzeznaczonych do celów medycznych”;
- IV. Oddalenie żądania stwierdzenia nieważności przedstawionego przez LR Health & Beauty Systems GmbH przeciwko unijnemu znakowi towarowemu nr 001273119 „Cystus” w zakresie, w jakim wspomniane żądanie dotyczy towarów w postaci należących do klasy 30 „dodatków do żywności nieprzeznaczonych do celów medycznych”;
- V. Obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie zarzuca następujące naruszenia prawa przy wykładni i stosowaniu art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 207/2009”) ⁽¹⁾:

- Po pierwsze, brak sprecyzowania w uzasadnieniu wyroku wymogów przepisu, które dokładnie stanowią przedmiot indywidualnego badania (używania w charakterze znaku towarowego, rzeczywistego używania i istnienia używania towarów i usług chronionych na mocy rejestracji znaku towarowego).
- Po drugie, brak rozpatrzenia kwestii, czy towary „Cystus” są objęte definicją suplementów żywnościowych w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy dotyczącej suplementów żywnościowych.
- Po trzecie, brak klasyfikacji towarów „Cystus”, dla których używano spornego znaku towarowego.
- Po czwarte, przeinaczenie okoliczności faktycznych przy ocenie kwestii, czy towary „Cystus” stanowią dodatki do żywności nieprzeznaczonych do celów medycznych, a także wynikające z powyższego stwierdzenie, zgodnie z którym znak towarowy nie był używany dla dodatków do żywności nieprzeznaczonych do celów medycznych.
- Po piąte, nie przeprowadzono zróżnicowanego badania kwestii, czy „pastyłki do ssania” dystrybuowane z tym znakiem towarowym stanowią dodatki do żywności (nieprzeznaczonych do celów medycznych).

Ponadto wnoszący odwołanie podnosi zarzut szczegółowy dotyczący braku uzasadnienia przy dokonaniu stwierdzenia, zgodnie z którym znak towarowy „Cystus” nie stanowił przedmiotu rzeczywistego używania dla dodatków do żywności nieprzeznaczonych do celów medycznych, zgodnie z art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

- Po pierwsze, uzasadnienie wyroku nie umożliwia zrozumienia, z jakiego powodu okoliczności faktyczne i dowody przedstawione przez wnoszącego odwołanie nie przekonały Sądu, że znak towarowy był używany dla dodatków do żywności nieprzeznaczonych do celów medycznych.

- Po drugie, uzasadnienie decyzji – zgodnie z którym znak towarowy nie stanowił przedmiotu używania dla dodatków do żywności nieprzeznaczonej do celów medycznych, poprzez wskazanie, że niektóre poszlaki przemawiają przeciwko takiej klasyfikacji, bez wskazania, dla jakich towarów znak towarowy był ponadto używany – nie jest wystarczające.
- Po trzecie, nie przeprowadzono zróżnicowanej kontroli kwestii, czy „pastyłki do ssania” dystrybuowane z tym znakiem towarowym stanowią suplementy żywnościowe (nieprzeznaczone do celów medycznych), nie wyjaśniając, z jakiego powodu nie przeprowadzono podniesionego rozróżnienia.

Ponadto wnoszący odwołanie podnosi zarzut szczegółowy dotyczący naruszeń prawa przy wykładni i stosowaniu art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009:

- Po pierwsze, błędną kontrolę w świetle art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009; nie rozpatrzono, czy znak towarowy – w formie zarejestrowanej lub w jednej z form innych niż zarejestrowana forma niemających żadnego wpływu na charakter odróżniający [art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009] – był używany dla dodatków do żywności nieprzeznaczonej do celów medycznych.
- Po drugie, klasyfikację znaku towarowego jako wskazówki opisowej w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ wnoszący odwołanie nie ma de facto żadnej możliwości używania znaku towarowego w sposób, który nie jest opisowy, w charakterze znaku towarowego dla towarów „Cytus”, które opierają się na roślinie *Cistus Incanus*, mimo że w ramach rozpatrzenia na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 Sąd powinien był wskazać, że znak towarowy ma przynajmniej przeciętnie odróżniający charakter.

Co więcej, wnoszący odwołanie zarzuca sprzeczne i niewystarczające uzasadnienie przy stwierdzeniu braku rzeczywistego używania dla dodatków do żywności nieprzeznaczonej do celów medycznych unijnego znaku towarowego nr 001273119 „Cytus”, zgodnie z art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009:

- Po pierwsze, ma miejsce sprzeczność w zakresie stwierdzenia, że pisownia znaku towarowego zawierająca literę „y” zamiast litery „i” nie wystarcza, aby wykazać używanie w charakterze unijnego znaku towarowego, a także że jednocześnie stwierdzono, iż nie stwierdzono zatem żadnej bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.
- Po drugie, brak uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd nie uzasadnił, z jakiego powodu konkretna forma używania znaku towarowego nie spełnia wymogów określonych w art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Wreszcie, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie prawa przy wykładni i stosowaniu art. 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009: Sąd naruszył prawo, błędnie stwierdzając, że Izba Odwoławcza nie przedstawiła żadnej uwagi dotyczącej podnoszonej bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U.2009, L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 lutego 2017 r. w sprawie T-16/16, Mast-Jägermeister SE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 25 kwietnia 2017 r. przez Mast-Jägermeister SE

(Sprawa C-217/17 P)

(2017/C 300/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Mast-Jägermeister SE (przedstawiciel: C. Drzymalla, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącej odwołanie

- stwierdzenie nieważności wyroku Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. wydanego w sprawie T-16/16, w którym oddalono skargę i obciążono wnoszącą odwołanie kosztami postępowania;
- na wypadek gdyby uznano odwołanie za zasadne, uwzględnienie zarzutów szczegółowych pierwszego i trzeciego, przedstawionych w postępowaniu w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie jest skierowane przeciwko wyrokowi Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. w sprawie T-16/16, w którym Sąd rozpatrzył wymogi dotyczące przedstawienia wzoru w celu określenia daty dokonania zgłoszenia, co się tyczy konkretnie zgłoszeń wzorów nr 2683615-0001 i nr 2683615-0002 (kubków).

Zaskarżony wyrok narusza art. 46 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 36 i 38 wspomnianego rozporządzenia w zakresie, w jakim Sąd orzekł, że z ducha i celu tych przepisów wynika, że zgłoszenia nie powinny być traktowane jako zgłoszenia wzorów wspólnotowych, gdy EUIPO jest zdania, że istnieje niepewność lub dwuznaczność dotycząca przedmiotu ochrony dokonanych zgłoszeń wzorów. Jednakże zdaniem wnoszącej odwołanie ze znaczenia daty dokonania zgłoszenia wynika dla zgłaszającego, że przedstawienie wzoru nie może podlegać rygorystycznym wymogom i że dla celów uznania daty dokonania zgłoszenia w rozumieniu art. 38 rozporządzenia nr 6/2002 art. 36 ust. 1 lit. c) wymaga jedynie zdolności fizycznej przedstawienia wzoru do bycia odtworzonym.

Wbrew temu, co stwierdził Sąd, nic innego nie wynika z art. 4 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 2245/2002 w związku z art. 10 ust. 1 lit. c) i art. 10 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia. W zakresie, w jakim z przepisów tych wynika, że przedstawienie wzoru powinno być wystarczającej jakości, aby możliwe było wyraźne rozróżnienie wszystkich szczegółów przedmiotu, dla którego żądana jest ochrona, przepisy te dotyczą jedynie zdolności fizycznej przedstawienia do bycia odtworzonym. Jest tak zatem w szczególności, jeżeli uwzględnia się fakt, że jedynie do zgłaszającego należy określenie przedmiotu zgłoszenia, czyli tego w odniesieniu do czego żądana jest ochrona. Wreszcie ostateczny zakres ochrony wzoru jest w każdym wypadku określany jedynie i wyłącznie przez sąd rozpatrujący powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do wzoru.

W zakresie, w jakim rejestracja wzoru mogłaby wywołać niepewność prawną dotyczącą przedstawienia, rejestracji można odmówić, jednak nie przyznania daty dokonania zgłoszenia, która jest bardzo ważna dla zgłaszającego, mając na względzie reguły wskazane w art. 4 lit. A konwencji paryskiej, dotyczące pierwszeństwa wynikającego z pierwszego zgłoszenia.

W tych ramach Sąd pominął jednoznaczne brzmienie różnych reguł wskazanych w art. 46 ust. 2 i 3. Na mocy art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, jedynie gdy braki dotyczą warunków wskazanych w art. 36 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, zgłoszenie nie będzie rozpatrywane jako zgłoszenie wzoru wspólnotowego. Jednakże co się tyczy przedstawienia wzoru, art. 36 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia wymaga jedynie, aby to przedstawienie mogło być odtworzone. Na mocy art. 46 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 inne braki, w szczególności te wynikające ze stosowania rozporządzenia nr 2245/2002, mogą skutkować jedynie odrzuceniem zgłoszenia, po przyznaniu daty dokonania zgłoszenia. Zdaniem wnoszącej odwołanie wynika to z odesłania dokonanego w art. 46 ust. 3, w art. 45 ust. 2 lit. a) w związku z art. 36 ust. 5 rozporządzenia nr 6/2002.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 15 maja 2017 r. – Ramazan Dündar i in./Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG

(Sprawa C-253/17)

(2017/C 300/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ramazan Dündar, Carolin Wenzel, Antonia Genovese, Jan-Maximilian MüggE

Strona pozwana: Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG

Pytanie prejudycjalne

Prezes Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej postanowieniem z dnia 20 czerwca 2017 r. wykreślił niniejszą sprawę z rejestru.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Szczecinie (Polska) w dniu 7 czerwca 2017 r. – Feniks Sp. z o.o. przeciwko Azteca Products & Services SL

(Sprawa C-337/17)

(2017/C 300/17)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Szczecinie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Feniks Sp. z o.o. z siedzibą w Szczecinie

Strona pozwana: Azteca Products & Services SL z siedzibą w Alcora

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprawa z powództwa przeciwko kupującemu mającemu siedzibę w jednym Państwie Członkowskim o uznanie umowy sprzedaży nieruchomości położonej na obszarze innego Państwa Członkowskiego za bezskuteczną z uwagi na pokrzywdzenie wierzycieli sprzedającego, która to umowa została zawarta i w całości wykonana na obszarze tego innego Państwa Członkowskiego, jest „sprawą dotyczącą umowy” w rozumieniu art. 7 pkt 1 litera a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾?
- 2) Czy na powyższe pytanie należy odpowiedzieć stosując zasadę *acte eclairé* poprzez odwołanie się do wyroku Trybunału z dnia 17 czerwca 1992 r., w sprawie C-26/91 mimo, że dotyczył on odpowiedzialności producenta za wady towaru, który nie mógł przewidzieć komu w dalszej kolejności towar zostanie zbyty, a przez to kto będzie mógł od niego dochodzić roszczeń, natomiast powództwo przeciwko kupującemu „o uznanie umowy sprzedaży nieruchomości za bezskuteczną” z uwagi na pokrzywdzenie wierzycieli sprzedającego dla swej skuteczności wymaga wiedzy kupującego o tym, że czynność prawna (umowa sprzedaży) została dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, zatem kupujący musi liczyć się z tym, że takie powództwo może zostać przez wierzyciela osobistego sprzedającego wytoczone?

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 351, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgia) w dniu 8 czerwca 2017 r. – Fremoluc NV/Agentschap voor Gronden Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest ABP) i in., interwenient: Vlaams Gewest

(Sprawa C-343/17)

(2017/C 300/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fremoluc NV

Strona pozwana: Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest ABP), Vlaams Financieringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant, Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen NV (VMSW), Christof De Knop, Valérie De Knop, Melissa De Knop, Joanna De Keersmaecker, Marie-Jeanne Thielemans

Interwenient: Vlaams Gewest

Pytania prejudycjalne

Czy art. 21, 45, 49 i 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 22 i 24 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu, na podstawie którego instytucja publiczna przygotowuje tereny w celu oferowania ich na rynku do zakupu i najmu działek i mieszkań na korzystnych warunkach, przyznając pierwszeństwo osobom, które mają silną więź społeczną, gospodarczą, socjalną lub kulturową z terytorialnym obszarem działalności tej instytucji, przy zastosowaniu kryteriów dochodowych, które mogą zostać spełnione przez większość tych osób, tak jak w przypadku uregulowania wynikającego z:

- zarządzenia rady prowincji Brabancja Flamandzka z dnia 25 lutego 2014 r. dotyczącego rozporządzenia prowincjonalnego w sprawie funkcjonowania i sposobu zarządzania agencji nieruchomości i mieszkalnictwa w Brabancji Flamandzkiej (Vlabinvest APB) w związku z
- art. 2/2 zarządzenia rządu flamandzkiego z dnia 29 września 2006 r. w sprawie warunków zbywania nieruchomości przez Flamandzkie Towarzystwo Mieszkań Socjalnych oraz towarzystwa budownictwa społecznego w wykonaniu flamandzkiego kodeksu mieszkaniowego (oraz art. 17 ust. 2–6 zarządzenia rządu flamandzkiego z dnia 12 października 2007 r. w sprawie regulacji systemu najmu socjalnego wykonującej tytuł VII flamandzkiego kodeksu mieszkaniowego)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 158, s. 77.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 28 września 2016 r. w sprawie T-309/10 RENV, Christoph Klein/Komisja Europejska, wniesione w dniu 9 czerwca 2017 r.

(Sprawa C-346/17 P)

(2017/C 300/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Christoph Klein (przedstawiciel: H.-J. Ahlt, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

1. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 28 września 2016 r. w sprawie T-309/10 RENV;

2. Zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego 1 562 662,30 EUR wraz z odsetkami w wysokości obowiązującej stawki odsetek podstawowych zwiększonej o 8 punktów procentowych od dnia wydania orzeczenia;
3. Stwierdzenie, że Komisja jest co do zasady zobowiązana do naprawienia skarżącemu podniesionej szkody, podlegającej jeszcze ustaleniu, poniesionej przez niego po 15 września 2006 r.;
4. Obciążenie Komisji kosztami postępowania;
5. Pomocniczo: uchylenie wyroku Sądu z dnia 28 września 2016 r. w sprawie T-309/10 RENV i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze Sąd naruszył art. 61 ust. 2 statutu Trybunału, ponieważ błędnie ocenił zakres związania wyrokiem Trybunału i błędnie przyjął, że skarżący nie może żądać odszkodowania w odniesieniu do jego produktu „effecto” ze względu na niedopuszczalność czwartego zarzutu w sprawie C-120/14 P.

Po drugie Sąd naruszył ponownie art. 61 ust. 2 statutu Trybunału, ponieważ nie zastosował się w sposób wiążący do prawnej oceny Trybunału. W pkt 95 wyroku Trybunał stwierdził, że zaskarżony wyrok pierwotny należy uchylić w zakresie, w jakim Sąd oddalił skargę w odniesieniu do żądania zasądzenia od Komisji odszkodowania za szkodę poniesioną, jak podniesiono, przez wnoszącego odwołanie. Wbrew tej ocenie prawnej Sąd doszedł do wniosku, że brak jest roszczenia o odszkodowanie już co do zasady ze względu na brak spełnienia przesłanek.

Po trzecie Sąd dopuścił się naruszenia art. 84 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem poprzez odrzucenie stwierdzenia, że Komisja naruszyła również art. 41 karty praw podstawowych w związku z beczynnością w postępowaniu w sprawie klauzuli ochronnej na podstawie art. 8 dyrektywy 93/42 uzasadniając to w ten sposób, że chodzi o niedopuszczalne nowe twierdzenia. Jest to błędne z tego względu, że w rzeczywistości skarżący powołał się już w skardze na zasadę dobrych rządów, która pokrywa się merytorycznie z zasadą dobrej administracji i art. 41 karty praw podstawowych. W związku z tym nie miało miejsca niedopuszczalne przedstawienie nowych twierdzeń.

Po czwarte Sąd przyjął, że dyrektywa nie nadaje praw skarżącemu osobiście, ani atmed AG. W odwołaniu podniesiono, że narusza to prawo Unii, ponieważ obydwaj adresaci prowadzą postępowanie w sprawie klauzuli ochronnej i jako podmioty bezpośrednio zainteresowane gospodarczo mogą powoływać się na zasady swobodnego przepływu towarów.

Po piąte Sąd błędnie zakwestionował związek przyczynowy pomiędzy bezprawnym zachowaniem Komisji i podniesioną szkodą. Przeinaczył on przy tym stan faktyczny i błędnie zakwalifikował okoliczności. Ponadto ponownie naruszył on art. 8 ust. 2 dyrektywy 93/42, nie przeprowadził badania prawnego i uzasadnił orzeczenie w niewystarczający sposób.

Po szóste poprzez brak uwzględnienia załączników KOM RENV 1 i 2 Sąd naruszył zasady sprawiedliwego postępowania i wysłuchania przed sądem, art. 6 EKPC, art. 47 karty praw podstawowych oraz przeinaczył stan faktyczny i dowody.

Po siódme, poprzez brak uwzględnienia wniosku skarżącego o nałożenie na Komisję obowiązku przedstawienia akt klauzuli ochronnej Sąd naruszył zasady sprawiedliwego postępowania, art. 6 EKPC, art. 47 karty praw podstawowych oraz art. 64 § 3 d) regulaminu postępowania przed Trybunałem i art. 24 statutu Trybunału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Rotterdam (Niderlandy) w dniu 12 czerwca 2017 r. – A, B, C, D, F, G/Staatssecretaris van Economische Zaken

(Sprawa C-347/17)

(2017/C 300/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Rotterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A, B, C, D, F, G

Strona pozwana: Staatssecretaris van Economische Zaken

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sekcję II rozdział IV pkt 5 i 8 załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego [...] należy interpretować w ten sposób, że tusza drobiowa po wypatroszeniu i oczyszczeniu nie może zawierać żadnego rodzaju widocznych zanieczyszczeń?
- 2) Czy sekcja II rozdział IV pkt 5 i 8 załącznika III do rozporządzenia nr 853/2004 obejmuje zanieczyszczenia odchodami, żółcią i zawartością wola?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy sekcję II rozdział IV pkt 8 załącznika III do rozporządzenia nr 853/2004 należy w tym wypadku interpretować w ten sposób, że oczyszczanie ma mieć miejsce bezpośrednio po wypatroszeniu, czy też usuwanie widocznych zanieczyszczeń może odbywać się zgodnie z tym przepisem również jeszcze podczas schładzania lub rozbioru lub przy pakowaniu?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy właściwemu organowi zgodnie z sekcją I rozdział II część D pkt 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 854/2004 ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi wolno przy kontroli pobierać tusze z linii uboju i kontrolować po stronie zewnętrznej i wewnętrznej oraz pod tkanką tłuszczową pod kątem widocznych zanieczyszczeń?
- 5) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź przecząca i tym samym widoczne zanieczyszczenia mogą pozostać na tuszy drobiowej: Jak należy w tym wypadku interpretować sekcję II rozdział IV pkt 5 i 8 załącznika III do rozporządzenia nr 853/2004? W jaki sposób jest osiągany wtedy cel tego rozporządzenia, a mianowicie zagwarantowanie wysokiego poziomu ochrony zdrowia publicznego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 139, s. 55.

⁽²⁾ Dz.U. 2004, L 139, s. 206.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland (Niderlandy) w dniu 19 czerwca 2017 r. – Vision Research Europe BV/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane kantoor Rotterdam Rijnmond

(Sprawa C-372/17)

(2017/C 300/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Holland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vision Research Europe BV

Strona przeciwna: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane kantoor Rotterdam Rijnmond

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie wykonawcze Komisji Europejskiej (UE) nr 113/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej⁽¹⁾ jest ważne w sytuacji, gdy prawidłowe jest stanowisko zajęte na chwilę obecną przez Rechtbank, w myśl którego podpozycję 8525 80 30 należy interpretować w ten sposób, że [...] kamera [Phantom V7.3], wyposażona w pamięć nietrwałą, co – na skutek wykonania kolejnych zdjęć lub wyłączenia kamery – prowadzi do utraty zarejestrowanych zdjęć w kamerze, może zostać zaklasyfikowana do wspomnianej podpozycji?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 38, s. 20.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 26 czerwca 2017 r. – Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, K, B, pozostali uczestnicy: H. Y., Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-380/17)

(2017/C 300/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strony wnoszące środki odwoławcze: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, K, B

Pozostali uczestnicy: H.Y., Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy uwzględnieniu art. 3 ust. 2 lit. c) dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. 2003, L 152, s. 12) oraz wyroku Nolan (ECLI:EU:C:2012:638) Trybunał jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne sądu niderlandzkiego dotyczące wykładni przepisów tej dyrektywy w sprawie, która dotyczy prawa pobytu członka rodziny beneficjenta ochrony uzupełniającej, jeżeli w prawie niderlandzkim przyjęto zastosowanie rzeczzonej dyrektywy w sposób bezpośredni i bezwarunkowy do beneficjentów ochrony uzupełniającej?
- 2) Czy system dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, zgodnie z którym wniosek o uwzględnienie dla celów łączenia rodziny na podstawie bardziej korzystnych przepisów rozdziału V może zostać odrzucony z samego tego względu, że nie został złożony w terminie wymienionym w art. 12 ust. 1 akapit trzeci tej dyrektywy?

Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie jest istotne, że w razie przekroczenia wyżej wymienionego terminu może zostać złożony – niezależnie od tego, czy następuje to po odrzuceniu, czy nie – wniosek o łączenie rodziny, w odniesieniu do którego badane jest spełnienie warunków określonych w art. 7 dyrektywy 2003/86/WE oraz są uwzględniane interesy i okoliczności wymienione w art. 5 ust. 5 i w art. 17 tej dyrektywy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 30 czerwca 2017 r. – Openbaar Ministerie/Freddy Lucien Magdalena Kirschstein, Thierry Frans Adeline Kirschstein

(Sprawa C-393/17)

(2017/C 300/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Openbaar Ministerie

Druga strona postępowania: Freddy Lucien Magdalena Kirschstein, Thierry Frans Adeline Kirschstein

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni dyrektywy 2005/29/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym należy dokonywać w taki sposób, że sprzeczna jest z nim regulacja zawarta w art. II.75 § 6 [flamandzkiego] kodeksu szkolnictwa wyższego z dnia 11 października 2013 r, która w odniesieniu do nieuznanych placówek edukacyjnych wprowadza powszechny zakaz używania określenia „master” w wydawanych przez nie dyplomach, jeżeli celem tej regulacji jest ochrona względu związanego z interesem publicznym, a mianowicie konieczności zagwarantowania wysokiego poziomu wykształcenia, efektem czego musi istnieć możliwość kontroli, czy ustanowione wymogi jakościowe rzeczywiście są przestrzegane?
- 2) Czy wykładni dyrektywy 2006/123/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy dokonywać w taki sposób, że jest sprzeczna z regulacją art. II.75 § 6 kodeksu szkolnictwa wyższego z dnia 11 października 2013 r, która w odniesieniu do nieuznanych placówek edukacyjnych wprowadza powszechny zakaz używania określenia „master” w wydawanych przez nie dyplomach, jeżeli celem tej regulacji jest ochrona względu związanego z interesem publicznym, a mianowicie zapewnienie ochrony usługobiorców?
- 3) Czy przepis karny, który znajduje zastosowanie w odniesieniu do nieuznanych przez flamandzkie urzędy placówek edukacyjnych, wydających dyplomy „mastera”, spełnia kryterium proporcjonalności ustanowione w art. 9 ust. 1 lit. c) i art. 10 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2006/123/WE [...]?

⁽¹⁾ Dz.U. 2005, L 149, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 376, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 3 lipca 2017 r. – Profit Europe NV/Belgische Staat

(Sprawa C-397/17)

(2017/C 300/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Profit Europe NV

Strona pozwana: Belgische Staat.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podpozycję CN 7307 19 10 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona łączniki rur lub przewodów rurowych z żeliwa sferoidalnego, które wykazują cechy łączników rur będących przedmiotem postępowania głównego, jeśli z ich obiektywnych cech wynika, iż występuje zasadnicza różnica z żeliwem ciągliwym, ponieważ ciągliwość żeliwa sferoidalnego nie wynika z odpowiedniej obróbki cieplnej oraz ponieważ żeliwo sferoidalne posiada inną powłokę grafitową w porównaniu z żeliwem ciągliwym, mianowicie powłokę sferoidalną zamiast szkliwa węglowego?
- 2) Czy podpozycję CN 7307 11 00 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona łączniki rur lub przewodów rurowych z żeliwa sferoidalnego, które wykazują cechy łączników rur będących przedmiotem postępowania głównego, jeśli z obiektywnych cech żeliwa sferoidalnego wynika, że zasadniczo nie odpowiada ono obiektywnym cechom żeliwa nieciągliwego?
- 3) Czy noty wyjaśniające do Nomenklatury scalonej do podpozycji 7307 19 10, w których stwierdza się, że żeliwo ciągliwe obejmuje żeliwo sferoidalne, należy pominąć w tym zakresie, w jakim przewidują one, iż żeliwo ciągliwe obejmuje żeliwo sferoidalne, gdy zostanie ustalone, że w wypadku żeliwa sferoidalnego nie chodzi o żeliwo ciągliwe?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celne (Dz.U. 1987 L 256, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 3 lipca 2017 r. – Profit Europe NV/Belgische Staat

(Sprawa C-398/17)

(2017/C 300/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Profit Europe NV

Strona pozwana: Belgische Staat.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podpozycję CN 7307 19 10 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona łączniki rur lub przewodów rurowych z żeliwa sferoidalnego, które wykazują cechy łączników rur będących przedmiotem postępowania głównego, jeśli z ich obiektywnych cech wynika, iż występuje zasadnicza różnica z żeliwem ciągliwym, ponieważ ciągliwość żeliwa sferoidalnego nie wynika z odpowiedniej obróbki cieplnej oraz ponieważ żeliwo sferoidalne posiada inną powłokę grafitową w porównaniu z żeliwem ciągliwym, mianowicie powłokę sferoidalną zamiast szkliwa węglowego?
- 2) Czy podpozycję CN 7307 11 00 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona łączniki rur lub przewodów rurowych z żeliwa sferoidalnego, które wykazują cechy łączników rur będących przedmiotem postępowania głównego, jeśli z obiektywnych cech żeliwa sferoidalnego wynika, że zasadniczo nie odpowiada ono obiektywnym cechom żeliwa nieciągliwego?

- 3) Czy noty wyjaśniające do Nomenklatury scalonej do podpozycji 7307 19 10, w których stwierdza się, że żeliwo ciągliwe obejmuje żeliwo sferoidalne, należy pominąć w tym zakresie, w jakim przewidują one, iż żeliwo ciągliwe obejmuje żeliwo sferoidalne, gdy zostanie ustalone, że w wypadku żeliwa sferoidalnego nie chodzi o żeliwo ciągliwe?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celne (Dz.U. 1987 L 256, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 7 lipca 2017 r. – A

(Sprawa C-410/17)

(2017/C 300/26)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: A

Druga strona postępowania: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 1 lit. c) w związku z art. 24 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE (¹) w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że prace rozbiórkowe realizowane przez przedsiębiorstwo w ramach jego działalności gospodarczej obejmują tylko jedną transakcję, w sytuacji gdy przedsiębiorstwo rozbiórkowe zgodnie z warunkami umowy między nim a zamawiającym jest zobowiązane do wywozu odpadów z rozbiórki i – o ile odpady z rozbiórki zawierają złom metalowy – może odsprzedać złom metalowy przedsiębiorstwom skupującym złom przeznaczony do odzysku?

Czy też, uwzględniając art. 2 ust. 1 lit. a) w związku z art. 14 ust. 1 dyrektywy VAT 2006/112/WE, taką umowę w sprawie prac rozbiórkowych należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona dwie transakcje, a mianowicie z jednej strony świadczenie usługi przez przedsiębiorstwo rozbiórkowe na rzecz zamawiającego prace rozbiórkowe, a z drugiej strony zakup od zamawiającego prace rozbiórkowe złomu metalowego, który jest odsprzedawany przez przedsiębiorstwo rozbiórkowe?

Czy ma tu znaczenie, że przedsiębiorstwo rozbiórkowe przy ustalaniu ceny za prace rozbiórkowe uwzględnia jako czynnik obniżający cenę to, że ma ono możliwość uzyskania przychodów także poprzez odzyskiwanie odpadów z rozbiórki?

Czy ma tu znaczenie, że ilość i wartość odzyskiwanych odpadów z rozbiórki nie zostały uzgodnione w umowie w sprawie prac rozbiórkowych, a także nie zostało uzgodnione, iż informacja o nich zostanie później przekazana zamawiającemu prace rozbiórkowe, oraz że ilość i wartość odpadów z rozbiórki znane będą dopiero wówczas, gdy przedsiębiorstwo rozbiórkowe dokona ich odsprzedaży?

- 2) Czy art. 2 ust. 1 lit. a) w związku z art. 14 ust. 1 dyrektywy VAT 2006/112/WE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy przedsiębiorstwo, które w ramach działalności gospodarczej wykonuje prace rozbiórkowe, zawiera z właścicielem obiektu do rozbiórki umowę, w której uzgadnia, że przedsiębiorstwo rozbiórkowe dokonuje zakupu obiektu do rozbiórki i zobowiązuje się pod karą umowną do dokonania rozbiórki i wywiezienia odpadów z rozbiórki w terminie określonym w umowie, chodzi o tylko jedną transakcję obejmującą sprzedaż towarów przez właściciela obiektu przeznaczonego do rozbiórki przedsiębiorstwu rozbiórkowemu?

Czy też umowę taką, uwzględniając art. 2 ust. 1 lit. c) w związku z art. 24 ust. 1 dyrektywy VAT 2006/112/WE, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona dwie transakcje, a mianowicie z jednej strony sprzedaż towarów przez właściciela obiektu przeznaczonego do rozbiórki na rzecz przedsiębiorstwa rozbiórkowego, a z drugiej strony świadczenie usługi rozbiórki przez przedsiębiorstwo rozbiórkowe na rzecz sprzedawcy towarów?

Czy w tej sprawie ma znaczenie, że przedsiębiorstwo rozbiórkowe przy ustalaniu ceny w swej ofercie zakupu tych towarów jako czynnik obniżający cenę uwzględniło koszty powstające dla niego w związku z demontażem i wywozem towarów?

Czy ma znaczenie, że sprzedawca towarów ma świadomość tego, iż koszty powstające dla przedsiębiorstwa rozbiórkowego w wyniku demontażu i wywozu uwzględniane są jako czynnik obniżający cenę towarów, mając na uwadze fakt, że strony nie dokonują żadnego uzgodnienia co do tych kosztów i że w żadnym czasie sprzedawca towarów nie ma dowiedzieć się o szacunkowej lub faktycznej wysokości tych kosztów?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 7 lipca 2017 r. – Inter-Environnement Wallonie ASBL, Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen ASBL/Conseil des ministres

(Sprawa C-411/17)

(2017/C 300/27)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Inter-Environnement Wallonie ASBL, Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen ASBL.

Druga strona postępowania: Conseil des ministres.

Interwenient: Electrabel SA

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 ust. 1–3, 6, 7, art. 3 ust. 8, art. 5, art. 6 ust. 1 oraz Załącznik I pkt 2 do konwencji z Espoo „o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym” należy interpretować zgodnie z wyjaśnieniami zawartymi w Informacji w sprawie stosowania konwencji do działalności mających związek z energią jądrową oraz w Zaleceniach w sprawie dobrych praktyk dotyczących stosowania konwencji do działalności związanych z energią jądrową?
2. Czy art. 1 lit. ix konwencji z Espoo zawierający definicję „właściwego organu” można interpretować w ten sposób, że wyklucza on z zakresu stosowania owej konwencji akty ustawodawcze takie jak ustawa z dnia 28 czerwca 2015 r. „zmieniająca ustawę z dnia 31 stycznia 2003 r. w sprawie stopniowego zamykania przemysłowej produkcji energii elektrycznej w elektrowniach jądrowych w celu zabezpieczenia dostaw energii”, biorąc pod uwagę w szczególności różnorodne badania i wysłuchania przeprowadzone w ramach przyjmowania tej ustawy?
3. a) Czy art. 2–6 konwencji z Espoo należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie przed przyjęciem aktu ustawodawczego takiego jak ustawa z dnia 28 czerwca 2015 r. „zmieniająca ustawę z dnia 31 stycznia 2003 r. w sprawie stopniowego zamykania przemysłowej produkcji energii elektrycznej w elektrowniach jądrowych w celu zabezpieczenia dostaw energii”, której art. 2 odsuwa w czasie datę wyłączenia elektrowni jądrowych Doel 1 i Doel 2 oraz zakończenia przez te elektrownie przemysłowej produkcji energii elektrycznej?

- b) Czy odpowiedź na pytanie postawione w ppkt a) będzie różna w zależności od tego, czy dotyczy elektrowni Doel 1 czy też elektrowni Doel 2 zważywszy, że w przypadku pierwszej elektrowni występuje konieczność przyjęcia administracyjnych aktów wykonawczych do wyższej wymienionej ustawy z dnia 28 czerwca 2015 r.?
- c) Czy bezpieczeństwo dostaw energii elektrycznej dla kraju może stanowić jeden z nadrzędnych względów interesu ogólnego umożliwiając odstępnie od stosowania art. 2–6 konwencji z Espoo lub zawieszenie ich stosowania?
4. Czy art. 2 ust. 2 konwencji z Aarhus „o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska” należy interpretować w ten sposób, że wyłącza on z zakresu stosowania owej konwencji akty ustawodawcze takie jak ustawa z dnia 28 czerwca 2015 r. „zmieniająca ustawę z dnia 31 stycznia 2003 r. w sprawie stopniowego zamykania przemysłowej produkcji energii elektrycznej w elektrowniach jądrowych w celu zabezpieczenia dostaw energii” zarówno biorąc pod uwagę różnorodne badania i wysłuchania przeprowadzone w ramach przyjmowania tej ustawy, jak i bez ich uwzględnienia?
5. a) Czy art. 2, 6 w związku z załącznikiem I.I do konwencji z Aarhus – biorąc pod uwagę, w szczególności, „Zalecenia z Maastricht dotyczące środków promowania efektywnego udziału opinii publicznej w procesie decyzyjnym w dziedzinie środowiska” w kwestii wieloetapowego procesu decyzyjnego – należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie przed przyjęciem aktu ustawodawczego takiego jak ustawa z dnia 28 czerwca 2003 r. „zmieniająca ustawę z dnia 31 stycznia 2003 r. w sprawie stopniowego zamykania przemysłowej produkcji energii elektrycznej w elektrowniach jądrowych w celu zabezpieczenia dostaw energii”, której art. 2 odsuwa w czasie datę wyłączenia elektrowni jądrowych Doel 1 i Doel 2 oraz zakończenia przez te elektrownie przemysłowej produkcji energii elektrycznej?
- b) Czy odpowiedź na pytanie postawione w ppkt a) będzie różna w zależności od tego, czy dotyczy elektrowni Doel 1 czy też elektrowni Doel 2 zważywszy, że w przypadku pierwszej elektrowni występuje konieczność przyjęcia administracyjnych aktów wykonawczych do wyżej wymienionej ustawy z dnia 28 czerwca 2015 r.?
- c) Czy bezpieczeństwo dostaw energii elektrycznej dla kraju może stanowić jeden z nadrzędnych względów interesu ogólnego umożliwiając odstępnie od stosowania art. 2–6 konwencji z Aarhus lub zawieszenie ich stosowania?
6. a) Czy art. 1 ust. 2 w związku z załącznikiem II pkt 13 lit. a) do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko⁽¹⁾, rozpatrywanych w omawianym przypadku w świetle konwencji z Espoo i z Aarhus, należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie do odsunięcia w czasie daty wyłączenia elektrowni jądrowej i zakończenia przez tę elektrownię przemysłowej produkcji energii elektrycznej, i wiążą się, tak jak w niniejszym przypadku, ze znaczącymi inwestycjami i zwiększeniem bezpieczeństwa w elektrowniach jądrowych Doel 1 i 2?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie postawione w ppkt a) – czy art. 2–8, 11 i załączniki I, II i III dyrektywy 2011/92/UE należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie przed przyjęciem aktu ustawodawczego takiego jak ustawa z dnia 28 czerwca 2015 r. „zmieniająca ustawę z dnia 31 stycznia 2003 r. w sprawie stopniowego zamykania przemysłowej produkcji energii elektrycznej w elektrowniach jądrowych w celu zabezpieczenia dostaw energii”, której art. 2 odsuwa w czasie datę wyłączenia elektrowni jądrowych Doel 1 i Doel 2 oraz zakończenia przez te elektrownie przemysłowej produkcji energii elektrycznej?
- c) Czy odpowiedź na pytanie postawione w ppkt a) i b) będzie różna w zależności od tego, czy dotyczy elektrowni Doel 1 czy też elektrowni Doel 2 zważywszy, że w przypadku pierwszej elektrowni występuje konieczność przyjęcia administracyjnych aktów wykonawczych do wyżej wymienionej ustawy z dnia 28 czerwca 2015 r.?
- d) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie postawione w ppkt a) – czy art. 2 ust. 4 dyrektywy 2011/92/UE należy interpretować w ten sposób, że pozwala on odstąpić – na podstawie nadrzędnych względów interesu ogólnego związanych z bezpieczeństwem dostaw energii elektrycznej dla kraju – od stosowania art. 2–8 i 11 dyrektywy 2011/92/UE w przypadku odsunięcia w czasie wyłączenia elektrowni jądrowej?

7. Czy pojęcie „szczególnego aktu ustawodawstwa” w rozumieniu art. 1 ust. 4 dyrektywy 2011/92/UE należy interpretować w ten sposób, że wyłącza ono z zakresu stosowania owej dyrektywy akt ustawodawczy taki jak ustawa z dnia 28 czerwca 2015 r. „zmieniająca ustawę z dnia 31 stycznia 2003 r. w sprawie stopniowego zamykania przemysłowej produkcji energii elektrycznej w elektrowniach jądrowych w celu zabezpieczenia dostaw energii”, w szczególności biorąc pod uwagę różnorodne badania i wysłuchania przeprowadzone w ramach przyjmowania tej ustawy, które mogą realizować cele owej dyrektywy?
8. a) Czy art. 6 dyrektywy 92/43/EWG Rady z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽²⁾ w związku z art. 3 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽³⁾ rozpatrywanych, w omawianym przypadku, w świetle dyrektywy 2011/92/UE oraz konwencji z Espoo i z Aarhus, należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do odsunięcia w czasie daty wyłączenia elektrowni jądrowej i zakończenia przez tą elektrownię przemysłowej produkcji energii elektrycznej oraz wiąże się, tak jak w niniejszym przypadku, ze znaczącymi inwestycjami i zwiększeniem bezpieczeństwa w elektrowniach jądrowych Doel 1 i 2?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie postawione w ppkt a) – czy art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie przed przyjęciem aktu ustawodawczego takiego jak ustawa z dnia 28 czerwca 2015 r. „zmieniająca ustawę z dnia 31 stycznia 2003 r. w sprawie stopniowego zamykania przemysłowej produkcji energii elektrycznej w elektrowniach jądrowych w celu zabezpieczenia dostaw energii”, której art. 2 odsuwa w czasie datę wyłączenia elektrowni jądrowych Doel 1 i Doel 2 oraz zakończenia przez te elektrownie przemysłowej produkcji energii elektrycznej?
- c) Czy odpowiedź na pytania postawione w ppkt a) i b) będzie różna w zależności od tego, czy dotyczy elektrowni Doel 1 czy też elektrowni Doel 2 zważywszy, że w przypadku pierwszej elektrowni występuje konieczność przyjęcia administracyjnych aktów wykonawczych do wyżej wymienionej ustawy z dnia 28 czerwca 2015 r.?
- d) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie postawione w ppkt a) – czy art. 6 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG należy interpretować w ten sposób, że pozwala on na przyjęcie, że powodem o charakterze zasadniczym wynikającym z nadrzędnego interesu publicznego są względy związane z bezpieczeństwem dostaw energii elektrycznej dla kraju, w szczególności biorąc pod uwagę różnorodne badania i wysłuchania przeprowadzone w ramach przyjmowania powyższej ustawy z dnia 28 czerwca 2015 r., które mogą realizować cele wyżej wymienionej dyrektywy?
9. Jeżeli na podstawie odpowiedzi na powyższe pytania prejudycjalne, sąd krajowy dojdzie do wniosku, że zaskarżona ustawa narusza jeden z obowiązków wynikających z wyżej wymienionych konwencji lub dyrektyw, a bezpieczeństwo dostaw energii elektrycznej dla kraju nie może stanowić jednego z nadrzędnych względów interesu ogólnego umożliwiającego odstępianie od tych obowiązków, to czy sąd krajowy może utrzymać skutki ustawy z dnia 28 czerwca 2015 r. w celu zapobieżenia powstania braku pewności prawa i umożliwienia wykonania obowiązków oceny skutków środowiskowych oraz udziału społeczeństwa wynikających z powyższych konwencji i dyrektyw?

⁽¹⁾ Dz.U. L 26, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 206, s. 7.

⁽³⁾ Dz.U. L 20, s. 7.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud
(Czeska Republika) w dniu 10 lipca 2017 r. – AREX CZ a.s./Odvolací finanční ředitelství**

(Sprawa C-414/17)

(2017/C 300/28)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną (skarżąca w pierwszej instancji): AREX CZ a.s.

Druga strona postępowania (pozwana w pierwszej instancji): Odvolací finanční ředitelství

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy za podatnika w rozumieniu art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) należy uznać każdego podatnika? Jeśli tak nie jest, w odniesieniu do których podatników przepis ten ma zastosowanie?
- 2) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy VAT znajduje zastosowanie w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym (w której nabywcą wyrobów jest podatnik zarejestrowany do celów podatku), czy przepis ten należy interpretować w taki sposób, że w sytuacji gdy wysłanie lub transport tych wyrobów następuje zgodnie z odpowiednimi przepisami dyrektywy Rady 2008/118/WE ⁽²⁾ w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG ⁽³⁾ (zwanej dalej „dyrektywą o podatku akcyzowym”), należy uznać za dostawę uprawniającą do zwolnienia zgodnie z tym przepisem dostawę mającą związek z procedurą w rozumieniu dyrektywy o podatku akcyzowym, nawet jeżeli w poza tym nie są spełnione przesłanki zwolnienia przewidziane w art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT ze względu na uznanie innej transakcji za transport towarów?
- 3) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy VAT nie znajduje zastosowania w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym, czy fakt, że towary są przewożone w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, jest rozstrzygający dla ustalenia, którą z szeregu następujących po sobie dostaw należy uznać za transport do celów prawa do zwolnienia z VAT zgodnie z art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT?

⁽¹⁾ Dz. U. 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ Dz. U. 2009, L 9, s. 12.

⁽³⁾ Dz. U. 1992, L 76, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Francuska

(Sprawa C-420/17)

(2017/C 300/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i C. Hermes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich środków niezbędnych do ustanowienia ogólnego systemu ochrony trznadla ortolana w departamencie Landy, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 5 dyrektywy Parlamentu i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa.
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że Francja nie przyjęła dotąd spójnych i skoordynowanych środków ochronnych, niezbędnych do ustanowienia systemu ochrony trznadla ortolana, uchybiając w ten sposób zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 2009/147/WE⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (Hiszpania) w dniu 14 lipca 2017 r. – Elena Barba Giménez/Francisca Carrión Lozano

(Sprawa C-426/17)

(2017/C 300/30)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elena Barba Giménez

Strona pozwana: Francisca Carrión Lozano

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 93/13/EWG⁽¹⁾ w związku z dyrektywą 2005/29/WE⁽²⁾ oraz art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie takiemu uregulowaniu krajowemu, jak art. 35 ustawy 1/2000 kodeks postępowania cywilnego, zgodnie z którym organ zajmujący się przeprowadzeniem postępowania o zapłatę wynagrodzenia nie może z urzędu, przed wydaniem tytułu wykonawczego, oceniać nieuczciwego charakteru warunku zawartego w umowie pomiędzy adwokatem a konsumentem lub występowania nieuczciwych praktyk handlowych?
- 2) Czy adwokaci z urzędu są „sprzedawcami lub dostawcami” w rozumieniu art. 2 lit. c) dyrektywy 93/13/EWG, czy też „przedsiębiorcami” w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 2005/29/WE? Czy art. 6 ust. 1 lit. d) i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/29/WE znajdują zastosowanie do sytuacji, gdy stawki osoby wykonującej dany zawód są uregulowane w drodze normy prawnej?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy dyrektywę 2005/29/WE należy interpretować w ten sposób, że niezgodne z nią jest uregulowanie takie jak to zawarte w art. 36 ustawy 1/1996 o pomocy prawnej, wprowadzające obowiązek stosowania ustanowionych zgodnie z prawem stawek, nawet gdy przedsiębiorca dopuszcza się przemilczenia lub wprowadzenia w błąd w zakresie ustalenia ceny za swoje usługi?
- 4) Czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie istnieniu uregulowania takiego jak to zawarte w art. 36 ustawy 1/1996, zgodnie z którym wynagrodzenie adwokatów świadczących usługi w systemie pomocy prawnej z urzędu, w razie uwzględnienia roszczenia, podlega przyjętym przez nich uprzednio stawkom wynagrodzenia, od których organy państwa członkowskiego nie mogą odstąpić?
- 5) Czy uregulowanie to spełnia wymogi niezbędnego i proporcjonalnego charakteru, o których mowa w art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE?

- 6) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu takiemu jak to zawarte w art. 36 ustawy 1/1996, które wprowadza obowiązek, by [beneficjent] pomocy prawnej w razie uwzględnienia dochodzonego roszczenia i braku obciążenia kosztami żadnej ze stron, zapłacił adwokatowi honorarium według stawek uchwalonych przez izbę adwokacką, wynoszących ponad 50 % rocznej kwoty świadczenia z zabezpieczenia społecznego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. 2005, L 149, s. 22).

**Postanowienie Prezesa dziewiątej izby Trybunału z dnia 19 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/
Republika Czeska**

(Sprawa C-606/15) ⁽¹⁾

(2017/C 300/31)

Język postępowania: czeski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 27 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita
Polska**

(Sprawa C-683/15) ⁽¹⁾

(2017/C 300/32)

Język postępowania: polski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 29.2.2016.

**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia
w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – Richard
Rodriguez Serin/HOPf-Regional**

(Sprawa C-539/16) ⁽¹⁾

(2017/C 300/33)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 30.1.2017.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 5 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons – Belgia) – État belge/Biologie Dr Antoine SPRL

(Sprawa C-548/16) ⁽¹⁾

(2017/C 300/34)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 30.1.2017.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2017 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA

(Sprawa T-348/16 OP) ⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Sprzeciw — Zawieszenie wykonania wyroku zaocznego — Wyrok wstępny)

(2017/C 300/35)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Saloniki, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) (przedstawiciele: M. Pesquera Alonso i F. Sgritta, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata E. Kourakisa)

Przedmiot

Sprzeciw od wyroku z dnia 6 kwietnia 2017 r., Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA (T-348/16, niepublikowany, EU:T:2017:268).

Sentencja

Zawiesza się wykonanie wyroku z dnia 6 kwietnia 2017 r., Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA (T-348/16), do chwili rozstrzygnięcia w przedmiocie sprzeciwu wniesionego przez Agencję Wykonawczą Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA).

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2017 r. – myToys.de/EUIPO – Laboratorios Indas (myBaby)

(Sprawa T-519/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego myBaby — Wcześniejsze słowny i graficzny unijne znaki towarowe oraz słowny krajowy znak towarowy MAYBABY, May BaBy oraz MAY BABY — Odwołanie posilkowe — Artykuł 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 216/96 — Decyzja wyłącznie potwierdzająca — Niedopuszczalność]

(2017/C 300/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: myToys.de GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Hauss-Löhde i M. Mette)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. Kunz, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Laboratorios Indas, SA (Pozuelo de Alarcón, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. de Justo Bailey)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 czerwca 2015 r. (sprawa R 1002/2014-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Laboratorios Indas a myToys.de.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) myToys.de GmbH pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Laboratorios Indas, SA.
- 3) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 3.11.2015.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 13 lipca 2017 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA**(Sprawa T-348/16 OP-R)****(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Klauzula arbitrażowa — Wyrok zaoczny —
Wniosek o zawieszenie wykonania wyroku — Brak właściwości)**

(2017/C 300/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca w postępowaniu głównym: Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Saloniki, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana w postępowaniu głównym: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) (przedstawiciele: M. Pesquera Alonso i F. Sgritta, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata E. Kourakisa)

Przedmiot

Oparty na art. 123 § 4 i art. 156 regulaminu postępowania przed Sądem wniosek o zawieszenie wykonania wyroku z dnia 6 kwietnia 2017 r., Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA (T-348/16, niepublikowany, EU:T:2017:268).

Sentencja

- 1) Wniosek zostaje odrzucony
 - 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
-

Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2017 r. – HI/Komisja**(Sprawa T-464/16 P) ⁽¹⁾****(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Projekt finansowany przez Unię — Konflikt interesów — Postępowanie dyscyplinarne — Obniżenie grupy zaszerogowania — Oddalenie skargi w pierwszej instancji — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne)**

(2017/C 300/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: HI (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Ehrbar i F. Simonetti, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (w składzie jednego sędziego) z dnia 10 czerwca 2016 r., HI/Komisja (F-133/15, EU:F:2016:127), zmierzające do uchylenia tego wyroku.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *HI pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszej instancji.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 10.10.2016.

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2017 r. – Nexans France i Nexans/Komisja**(Sprawa T-423/17)**

(2017/C 300/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nexans France (Courbevoie, Francja) i Nexans (Courbevoie) (przedstawiciele: M. Powell i A. Rogers, Solicitors oraz adwokat G. Forwood)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 3051 final z dnia 2 maja 2017 r. w przedmiocie wniosku o zachowanie poufności złożonego przez Nexans France i Nexans na podstawie art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/EU z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (sprawa AT.39610 – Kable elektryczne) w zakresie, w jakim Komisja oddaliła w tej decyzji wnioski skarżących o zachowanie poufności w odniesieniu do informacji w sprawie T-449/14, które, jak twierdzą skarżący, zostały uzyskane niezgodnie z prawem (tak zwane „wnioski kategorii I”), oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewystarczającego uzasadnienia decyzji przez Komisję z naruszeniem art. 296 TFUE, art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 8 ust. 2 decyzji 2011/695/UE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja popełniła błąd w ocenie wniosku skarżących złożonego na podstawie art. 8 ust. 2 decyzji 2011/695: po pierwsze, uznając, że niektóre sporne informacje były już znane więcej niż ograniczonej liczbie osób; po drugie, nie uwzględniając zasady skutecznej ochrony sądowej i, po trzecie, uznając, iż interesy skarżących nie zasługują na ochronę.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Komisję zasady domniemania niewinności, zważywszy na to, że zgodność z prawem sposobu, w jaki zostały uzyskane sporne informacje, jest kwestionowana w postępowaniu zawisłym przed Sądem w sprawie T-449/14. Publikacja spornych informacji pozbawiłaby pełnej skuteczności jakiegokolwiek stwierdzenie nieważności orzeczone w tej sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2017 r. – Dehousse/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Sprawa T-433/17)

(2017/C 300/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Franklin Dehousse (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i S. Rodrigues)

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną

w konsekwencji,

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 maja 2017 r., którą strona pozwana oddaliła wniosek potwierdzający o udzielenie dostępu do dokumentów złożony przez skarżącego w dniu 12 kwietnia 2017 r., jak również decyzji z dnia 22 maja 2017 r., którą strona pozwana oddaliła częściowo wniosek potwierdzający o udzielenie dostępu do dokumentów złożony przez skarżącego w dniu 16 marca 2017 r.;
- uznanie odpowiedzialności strony pozwanej w rozumieniu art. 340 TFUE;
- zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącego, oszacowanego ex aequo et bono na kwotę dziesięciu tysięcy (10 000) EUR, subsydiarnie zaś – symbolicznej kwoty 1 EUR.
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty w związku z żądaniem stwierdzenia nieważności oraz jeden zarzut odnoszący się do żądania odszkodowawczego.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia decyzji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 października 2016 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ramach jego działalności administracyjnej (Dz.U. 2016. C 445, s. 3), art. 15 ust. 3 TFUE oraz art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z publicznym dostępem do dokumentów instytucji oraz obowiązkiem przejrzystości. W szczególności strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone decyzje powinny być uznane za nieważne, ponieważ nie udostępniają dokumentów, udostępniają inne dokumenty w sposób niepełny bądź udostępniają je z licznymi ukrytymi fragmentami.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 296 TFU i art. 41 karty z powodu braku lub niewystarczającego charakteru uzasadnienia zaskarżonych decyzji.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

W odniesieniu do pozaumownej odpowiedzialności Unii strona skarżąca podnosi, że pozwana instytucja dopuściła się zawinionych zachowań, powodujących jej odpowiedzialność. Zachowania te, zdaniem strony skarżącej, wyrządziły jej poważną krzywdę, stąd żądanie zadośćuczynienia.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2017 r. – ClientEarth i in./Komisja

(Sprawa T-436/17)

(2017/C 300/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo), European Environmental Bureau (EEB) (Bruksela, Belgia), International Chemical Secretariat (Göteborg, Szwecja), International POPs Elimination Network (IPEN) (Göteborg) (przedstawiciel: A. Jones, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 2914 final z dnia 2 maja 2017 r. w sprawie odmowy dokonania przeglądu decyzji Komisji C(2016)5644 udzielającej zezwolenia na niektóre zastosowania żółtego sulfochromianu ołowiu i czerwonego chromianu(VI) molibdenianu(VI) siarczanu(VI) ołowiu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. 2006, L 396, s. 1);
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016)5644;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania oraz
- zarządzenie jakiegokolwiek innego środka, który Sąd uzna za stosowny.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja C(2017) 2914 final jest dotknięta oczywistymi naruszeniami prawa oraz błędami w ocenie dotyczącymi rzekomego spełnienia wymogów w rozumieniu art. 62 oraz art. 60 ust. 7 rozporządzenia REACH przez wniosek o udzielenie zezwolenia złożony przez przedsiębiorstwo DCC Maastricht BV.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja C(2017) 2914 final jest dotknięta oczywistymi naruszeniami prawa oraz błędami w ocenie na podstawie art. 60 ust. 4 rozporządzenia REACH w odniesieniu do oceny społeczno-ekonomicznej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzja C(2017) 2914 final jest dotknięta błędami w ocenie na podstawie art. 60 ust. 4 oraz art. 60 ust. 5 rozporządzenia REACH w odniesieniu do analizy rozwiązań alternatywnych.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że decyzja C(2017) 2914 final jest dotknięta oczywistymi naruszeniami prawa oraz błędami w ocenie w odniesieniu do stosowania ogólnych zasad prawa Unii, w tym obowiązku uzasadnienia i zasady ostrożności w kontekście procesu udzielania zezwoleń na podstawie rozporządzenia REACH.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2017 r. – Oy Karl Fazer/EUIPO – Kraft Foods Belgium Intellectual Property (MIGNON)

(Sprawa T-437/17)

(2017/C 300/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oy Karl Fazer Ab (Vantaa, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat L. Laaksonen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Kraft Foods Belgium Intellectual Property (Halle, Belgia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MIGNON” – zgłoszenie nr 10 995 892

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 kwietnia 2017 r. w sprawie R 1859/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zezwolenie na rejestrację znaku towarowego dla wszystkich zgłoszonych towarów.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2017 r. – Sevenfriday/EUIPO – Seven (SEVENFRIDAY)**(Sprawa T-448/17)**

(2017/C 300/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sevenfriday AG (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci M. Mostardini, F. Mellucci, S. Pallavicini i G. Bellomo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Seven SpA (Leini, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „SEVENFRIDAY” – zgłoszenie nr 12 915 021

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 maja 2017 r. w sprawie R 2291/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim oddala odwołanie wniesione przez Sevenfriday AG od decyzji B2400482 z dnia 7 października 2016 r. i w konsekwencji zezwolenie na rejestrację zgłoszenia nr 1105144 jako unijnego znaku towarowego.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2017 r. – Sevenfriday/EUIPO – Seven (SEVENFRIDAY)**(Sprawa T-449/17)**

(2017/C 300/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sevenfriday AG (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: M. Mostardini, F. Mellucci, S. Pallavicini i G. Bellomo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Seven SpA (Leini, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „SEVENFRIDAY – zgłoszenie nr 13 500 533

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 maja 2017 r. w sprawie R 2292/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim oddała odwołanie wniesione przez Sevenfriday AG od decyzji B252649 z dnia 10 października 2016 r. i w konsekwencji zezwolenie na rejestrację zgłoszenia nr 16500533 jako unijnego znaku towarowego;
- pomocniczo, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i cofnięcie jej przynajmniej w części dotyczącej towarów należących do klasy 9.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2017 r. – Bateni/Rada

(Sprawa T-455/17)

(2017/C 300/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Naser Bateni (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte M. Schlingmann i M. Bever)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

1. zasądzenie od Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Radę, zadośćuczynienia na rzecz skarżącego w wysokości 250 000 EUR za krzywdę wyrządzoną mu w następującym:
 - umieszczenia jego nazwiska w tabeli III załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB, na mocy decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2011, L 319, s. 71) i umieszczenia jego nazwiska w tabeli III załącznika VIII do rozporządzenia (UE) nr 961/2010 na mocy rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2011, L 319, s. 11);
 - umieszczenia jego nazwiska w tabeli III załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. 2012, L 88, s. 1);
 - umieszczenia jego nazwiska w tabeli III załącznika do decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 306, pkt 18) i w tabeli III załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013 L 306, s. 3);

2. zasądzenie od Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Radę, odsetek za zwłokę obliczonych według stopy określonej przez EBC dla podstawowych operacji refinansowania, powiększonej o dwa punkty, i naliczanych od dnia 24 marca 2017 r. aż do dnia pełnego uiszczenia kwot wskazanych w pkt 1;
3. obciążenie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Radę, kosztami postępowania, a w szczególności kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedyny zarzut.

1. Zarzut pierwszy: przyjmując przeciwko skarżącemu środki ograniczające, Rada istotnie naruszyła przepisy chroniące skarżącego; w ten sposób skarżącemu wyrządzono znaczną krzywdę, za którą należy mu się zadośćuczynienie.
 - Skarżący twierdzi, że wnosił przeciwko wspomnianym umieszczeniom w wykazach sankcji skargi o stwierdzenie nieważności, które zostały uznane za zasadne. W prawomocnych wyrokach: z dnia 6 września 2013 r., w sprawach T-42/12 i T-181/12, a także z dnia 16 września 2015 r. w sprawie T-45/14, Sąd stwierdził nieważność wspomnianych aktów w zakresie, w jakim dotyczyły one skarżącego. Sąd stwierdził w tych wyrokach, że Rada nie wykazała żadnego powodu mogącego uzasadnić umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach sankcji i że popełniła zatem oczywisty błąd w ocenie oraz dopuściła się zaniedbania.
 - Zgodnie z orzecznictwem Sądu (wyrok z dnia 25 listopada 2014 r., *Safa Nicu Sepahan/Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986), w międzyczasie potwierdzony przez Trybunał (wyrokiem z dnia 30 maja 2017 r., *Safa Nicu Sepahan/Rada*, C-45/15 P, EU:C:2017:402), chodzi w tym wypadku o naruszenie zarówno przepisów materialnych chroniących jednostkę i umieszczonych w istotnych przepisach upoważniających, jak i praw podstawowych zainteresowanego, a w szczególności jego prawa do skutecznej ochrony sądowej.
 - Samo w sobie, stwierdzenie nieważności spornych aktów prawnych nie stanowi wystarczającego środka. Skutki – bardzo dotkliwe na płaszczyźnie społecznej, zawodowej i prywatnej – bezprawnego umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie przez szereg lat mogą być zrekompensovane jedynie za pomocą odszkodowania pieniężnego.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2017 r. – *Medisana/EUIPO (happy life)*

(Sprawa T-457/17)

(2017/C 300/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: *Medisana AG* (Neuss, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwältin J. Bühling i D. Graetsch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „happy life” – zgłoszenie nr 15 164 023

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 maja 2017 r. w sprawie R 1965/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2017 r. – Bopp/EUIPO (Przedstawienie równobocznego ośmioboku)

(Sprawa T-460/17)

(2017/C 300/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Carsten Bopp (Glashütten, Niemcy) (przedstawiciel: F. Pröckl, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie równobocznego ośmioboku) – zgłoszenie nr 11 005 196

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 maja 2017 r. w sprawie R 1954/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

Postanowienie Sądu z dnia 18 lipca 2017 r. – Gauff/EUIPO – H.P. Gauff Ingenieure (Gauff)

(Sprawa T-748/15) ⁽¹⁾

(2017/C 300/48)

Język postępowania: niemiecki

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 29.2.2016.

**Postanowienie Sądu z dnia 7 lipca 2017 r. – Bank of New York Mellon/EUIPO – Nixen Partners
(NEXEN)**

(Sprawa T-278/17) ⁽¹⁾

(2017/C 300/49)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL